

Весела Дружина

18
БРОЙ
3 лева

Год. XI. 7. I. 1944 г.

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

РЕДАКТОРИ: А. РАЗЦВЪТНИКОВЪ, Е. КОРАЛОВЪ и Ц. ЦВЪТАНОВЪ
Год. абонам. 120 лв. • Адресъ: ул. Ст. Караджа, 30. Тел. 4-18-41 — София. Пош. чек. с-ка 722

Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на просв. съ окр. № 2480 отъ 9. IV. 1943

ЛЕНЪ РАЗЦВЪТНИКОВЪ ДЪДО КОЛЕДА

Цѣль потъналъ въ снѣгъ и скрежъ,
той дошълъ съ тихъ вѣражъ,
поогледалъ се на прага,
па заудрялъ съ тояга:
„Чукъ-чукъ-чукъ-чукъ, чукъ-чукъ,
ехей, кой живѣе тукъ?“

Спѣли всички кротъкъ сънь,
никой нѣмало навънъ —
тежки порти да отвори,
да го срещне въ равни двори
и да викне съ веселъ гласъ:
„Хай, добре дошълъ у насъ!“

Но, въ срѣднощния покой,
самъ вратитѣ бутналъ той, —
казватъ, нѣмало ключалка,
ни голѣма, нито малка,
що, безъ много „шракъ“ и „шрикъ“,
той да не отвори въ мигъ.

Шарко млѣкналъ изведнѣжъ —
знаялъ той светия мжжъ.
Влѣзълъ тихомъ въ кѣщи госта,
най-напредъ при батя Коста,
и завчасъ, безъ шумъ и звукъ,
сложилъ книга, блокъ и чукъ.

После трѣгналъ къмто ментъ,
понавелъ се зачервенъ
и ми турилъ до кревата
тазъ писалка и шейната,
кимналъ мигомъ съсъ глава,
да прибавилъ и халва.

КОЛЕДЕНЪ ПОДАРЪКЪ

Разказъ отъ Стилиянъ Чилингировъ

Васко, малкото добруджанче, много искаше да дочака дѣдо Коледа и да види, какви подарѣци ще му донесе, но не можа да изтрае. Той бѣше още малъкъ, не ходѣше на училище, пѣкъ и

спрѣлъ при Лалка той тогазъ,
въ тихия срѣднощень часъ,
и си рекълъ: „Тая Лалка —
за писалка ми е малка,
а защо ѝ сж шейни,
щомъ е още въ пелени?“

Рекълъ, сложилъ даръ богатъ —
иукличка и шоколадъ,
и накрай, съ усмивка блага,
пакъ прекрачилъ той презъ прага
и понесълъ своя кошъ
въ сиѣжната заспала ноцъ.

много се бѣше уморилъ. Презъ цѣлия денъ се навърташе ту около татка си, ту около мама си. А тѣ днесъ, и двамата, имаха много работа. Татко му бѣше убилъ шопара, бѣше изскубалъ четината отъ гърба му, опърли го на двора и, следъ като го насѣче на две парчета, впрегна каруцата и замина за града.

Остана майка му сама да приготви вечерята за Бѣдни вечеръ. За да не настине, тя затвори Васка въ затоплената стая, дето-отвреме-навреме влизаше да вземе нѣщо и пакъ бързаше да излѣзе на двора. Понѣкога Васко се помѣкваше подире ѝ, но тя го връщаше пакъ въ стаята. Тогава той залепваше лице